

ALLAH'A SÖĞENLER VE YALANLA YANLAR*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!

Cumanız mübarek olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri, dünyanın ve ahiretin her türlü hayırlarına lütfuyla, keremiyle cümlelerinizi erdirsin... Yolunda dâim eylesin, sevdiği kul eylesin... Sevdiği güzel hayırları, icraatı yapmayı nasib eylesin... Ömrünüzü bereketlendirdi... Hâsılı, iki cihan saadetine sevdiklerinizle beraber cümlelerinizi nâil eylesin...

a. Amerika İlginç Bir Ülke

Bugün İmam Neseî'nin eserinde Ebû Hüreyre RA'nın rivayet ettiği bir hadis-i kudsiyi, yâni "Allah-u Teâlâ Hazretleri şöyle buyuruyor..." diye Peygamber SAS Efendimiz'in bize bildirdiği bir hadis-i şerifi okumak istiyorum.

Çünkü Amerika'dayım. Amerika çok güzel bir diyar, çok geniş bir kıt'a... Bizim için ilginç çok yönleri var. Dergiye gönderdiğim yazıda da belirttim, hürriyetler var... Hattâ İslâm'a çok daha sıcak bir ülke... İslâm'a karşı ön yargıları az olan, söylendiği zaman gerçekleri kabul edebilen bir ülke...

---

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun

Gelişmiş bir ülke... Alt yapısı güzel, alet, edevat, cihaz, ulaştırma, haberleşme, öğrenme, öğretme imkânları geniş, rahat bir ülke... Bunların hepsi güzel... Onun için, burada kardeşlerimizin güzel çalışmalar yapmasıyla İslâm yayılabilir.

Nitekim daha önceden de anlatmış olduğum, buralarda çalışan bazı alim kardeşlerimiz var... Yusuf Ziya [Kavakçı] kardeşimiz var, emekli profesör; güzel çalışmalar yapıyor. İbrahim kardeşimiz var, profesör... Böyle çok candan İslâm'a hizmet eden kardeşler var... İnşâallah güzel sonuç verir.

Tabii buraya gelenler, hicret ettikleri zamanlarda Avrupa'da mevcut olan baskılardan kurtulmuşlar. Oralarda dinlerinden vemezheblerinden dolayı baskı olmuş. O baskılardan kurtulmak için buralara gelmişler, gönüllerince bir yerlere yerleşmişler. Buralarda gönüllerince yaşamışlar ve istedikleri şekilde kiliselerini kurmuşlar. İtikadlarına göre hareket etmişler.

Öyle insanlar var ki burada, teknolojinin insanın hayatına getirdiği bütün yenilikleri reddedip, sade o eski hayatıyla gönlünce yaşamayı tercih ediyor. Öyle yerler var ki, *teaddûd-i zevcât* kânûnen serbest... Yâni *teaddûd-i zevcât* ne demek?.. Dört kadınla veya daha fazla sayıda kadınla evlenebilmek... Meselâ, kendi inançlarında o varmış. Hristiyan mezhepleri arasında öyle çok kadınla evlenebilen mezhebler var... İçki içmeyenler var, sigara kullanmayanlar

var... Çok ilginç bir ülke... Yâni rengârenk bir ülke, panayır gibi, her türlü fikir olabiliyor.

Ülkenin bütünlüğü yok... Bizim Türkiye’de bir bütünlük var. Yâni, bir gün bir gazete basıldı mı, o gün ülkemizin her yerinden alınıyor, okunuyor. Bir haberleşme birliği var; aynı gün içinde, aynı şeylerin gündemin içine girmesi, insanların zihnini meşgul etmesi durumu var.

Amerika öyle değil, uçsuz bucaksız. Bir yerinden öbür tarafına gitmek için uçağa biniyorsunuz, altı saat yolculuk yapıyorsunuz. Bir ucuyla öbür ucu arasında altı saat, yedi saat zaman farkı var. Neredeyse Türkiye ile Amerika kadar zaman farkı var... Geniş bir ülke; çölü var, kıyıları var, sıcak yerleri var, karlı buzlu yerleri var, gölleri, nehirleri var.

Önemli bir ülke olduğu için, serbestlik de olduğundan, müslümanların burada İslâm’ı anlatmaları lâzım! Buradaki bilimsel çalışmalarını bilmeleri, takib etmeleri ve bize aktarmaları lâzım!..

Onun için, Amerika’da bir şubemizin olmasını ben çok candan temenni ediyorum. Çünkü, inşaallah günlük gazetemiz çıkacak, inşaallah televizyonlarımız geliyecek, radyolarımız geliyecek... Her şeyin çağdaş, çağ üstü, en güzel tarzda olması lâzım, çağın önünde olması lâzım!.. En büyük yenilikleri yapabilmemiz lâzım!.. O bakımdan bura ile irtibatlı olmak lâzım! İnşaallah burada böyle bir irtibat merkezi, bir şube tesis edersek, buraya gelmiş olmaktan, sizden ayrı kalmış olmaktan, hasretle geçen günlerden

müteselli olacağım. Çünkü, sonuç güzel olacak diye düşünüyorum. Allah nasib eylesin...

Burada inancı İslâm'a yakın olanlar var. Amerikalı olduğu halde müslüman olanlar var. Burada çalışmayı önemli gördüğümünden, hadis-i şerifi onunla ilgili seçeceğim.

Yalnız bizim Nakşî Tarikatımızla ilgili bir müjdeyi de kardeşlerime aktarmak istiyorum. New York'tan bir arkadaşımızın babası anlattı, kendisinin de tanıdığı bir kimseden bahsetti. Bizzat ziyaret ettiği bir büyük alimden bahsetti. Onu da bu cuma sohbetinde, bu maddî hayatın ötesinde, mânevî ne gibi olağanüstü haller oluyor; onları anlatması bakımından, olmuş bir olay, şahitleri olan bir gerçek hadise diye size nakletmek istiyorum:

Buradaki bir Amerikalı müslüman kadının rüyasına ihtiyar bir adam girmiş ve "Gel beni al kızım!" demiş. Ertesi gün tekrar rüyasına girmiş, yine "Gel beni al kızım!" demiş. Ama Amerikalı kalkıyormuş:

"—Rüyada bu mübarek çağırıyor beni ama, kendisi nerede?..

Ben bunu nerden gidip alacağım?" filân diyormuş.

Üçüncü akşam yine yatmış, yine o yaşlı pîr-i fânî mübarek zât rüyasına girmiş:

"—Evlâdım, ben sana gel beni al diyorum ama, adresimi söylemedim. Ben Seylan'dayım."

Hint yarımadasının doğu tarafında, aşağı tarafında Seylan adası var, biliyorsunuz. Srilanka da diyorlar, biz Seylan diye tanıyoruz, Seylan çayı diyoruz. “Ben Seylan’ın filanca şehrinde, falanca yerdeyim!” diye bildirmiş.

O da bu rüyaya itimad edip Amerika’dan uçağa atlamış, gitmiş. Bundan 16-17 yıl önce oluyor bu olaylar, hacı efendinin bana anlattığına göre... Gitmiş, uçaktan indikten sonra, elindeki kâğıttaki yazılı yeri bindiği vasıtasının sürücüsüne vermiş, “Beni oraya götür!” demiş. Gitmiş, bakmış ki rüyadaki şahıs, 140 yaşında bir Nakşibendî şeyhi...

“—Hoş geldin kızım!” demiş. Bir arkadaş dedi ki: “—Kàdirî miydi?..”

“—Hayır, Nakşibendî idi.” diye özellikle belirtti anlatan kişi... O zengin Amerikalı onu almış, buraya [Amerika’ya] getirmiş.

Burada kendisine köşklerinden birisini vermiş, geniş arazi vermiş. Derya gibi bilgisi olan bir evliyâ, bir mübarek zât imiş. Kendisine ne sorulsa, cevap veriyormuş. Bana bunu anlatan arkadaşın oğlu bir soru sormuş, dört saat cevap vermiş ona... Sadece dînî ilimlerden değil, meselâ tıptan soruyorlarmış, güzel cevap veriyormuş. Arapçası çok mükemmelmiş. Burada on-on bir yıl yaşamış, sonra vefat etmiş. Türbesini yapmışlar. Etrafı da müslüman kabristanı olmuş.

Yâni, şunu düşünüyorum sevgili dinleyiciler: Allah-u Teâlâ Hazretleri, Amerika uzak bir kıta

diye orayı irşadsız, tebliğsiz, İslâm gerçeklerini duymadan yaşayan habersiz bir kıta olarak bırakmıyor. Orada da mânevî bir şeyler oluyor, Allah onlara da tebliğ ediyor:

“—Bak, benim varlığımı birliğimi anlayın, İslâm’ın hak din olduğunu anlayın!” diye Allah-u Teâlâ Hazretleri birilerine bunları söylettiriyor.

Hattâ içlerinden çıkmış olan bir boks şampiyonu Muhammed Ali’ye, gâlip geldikten sonra, “Hak din İslâm’dır!” dedirterek bütün dünyaya söylettiriyor. Bunlar hep *Müsebbibü’l-esbâb* olan, her şeyi çekip çeviren kudret-i külliye sahibi Cenâb-ı Mevlâ’nın kaderinin cilveleri... Yâni tebliğini yaptırtıyor Allah-u Teâlâ Hazretleri.

b. Ademoğlunun Allah’a Söğmesi

Onun için ben de burada Amerika’dan size telefonla cuma konuşmamı yaparken, İmam Neseî’nin Ebû Hüreyre RA’dan rivayet ettiği, itikadla ilgili bir hadis-i kudsîyi anlatmak istiyorum.

İmam Neseî biliyorsunuz, bizim Türkistan’daki Nesi şehrinde yetişmiş bir büyük hadis alimi, çok meşhur bir alim. Onun eseri de çok kıymetli eserlerden sayılıyor. *Sıhah-ı Sitte*’den, altı meşhur çok önemli hadis kitabından birisinin müellifi...

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:¹

قَالَ اللَّهُ تَعَالَى شَتَمَنِي ابْنُ آدَمَ وَمَا
يَنْبَغِي لَهُ أَنْ يَشْتُمَنِي وَكَذَّبَنِي ابْنُ آدَمَ وَمَا
يَنْبَغِي لَهُ أَنْ يُكَذِّبَنِي وَأَمَّا شَتْمُهُ إِيَّايَ فَقَوْلُهُ
إِنَّ لِي وَلَدًا وَأَنَا اللَّهُ الْأَحَدُ الصَّمَدُ لَمْ أَلِدْ
وَلَمْ أُولَدْ وَلَمْ يَكُنْ لِي كُفُوًا أَحَدٌ وَأَمَّا
تَكْذِيبُهُ إِيَّايَ فَقَوْلُهُ لَيْسَ يُعِيدَنِي كَمَا بَدَأَنِي
وَلَيْسَ أَوَّلُ الْخَلْقِ بِأَهْوَنَ عَلَيَّ مِنْ إِعَادَتِهِ

(خ. ن. حم. عن أبي هريرة)

ME. 828 (*Kàle'llàhu teâlâ*) Allah-u Teâlâ Hazretleri buyurdu ki: (*Şetemeni'bnü âdem*) “Ademoğlu bana sövdü. (*Ve mâ yenbağî lehû en yeştümenî*) Halbuki ona hiç yaradanını söğerek yad etmesi yakışık almazdı, gerekmezdi ama, yapmaması gereken bu işi maalesef yaptı, söğdü bana...”

(*Ve kezzebeni'bnü âdem*) “Ve Ademoğlu beni yalanladı, bana yalan söylüyorsun dedi, beni yalancılıkla suçladı. (*Ve mâ yenbağî lehû en yükezzibenî*) Halbuki ona kul olarak, bana yalan isnad etmesi hiç yakışmazdı. ‘Doğru söylüyorsun

¹ Buhârî, *Sahîh*, c.IV, s.1903, no:4690; Neseî, *Sünen*, c.IV, s.112, no:2078; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.317, no:8204; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.I, s.500, no:267; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.413, no.38916; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XV, s.58, no:14974.

yâ Rabbi!’ deyip, ‘*Sadaka’llàhu’l-azîm*’ deyip benim sözümü kabul etmesi lâzımdı. Hiç yakışık almayan bu işi yaptı. Hem söğdü, hem yalan isnad etti, ‘Yalan söylüyorsun!’ dedi.” diyor.

Böyle bir başlangıç, heyecanlandırıcı bir başlangıç... İnsan sevdiği, saydığı mevki makam sahibi bir kimseye bile ne kadar saygılı konuşur, ne kadar hürmetkâr konuşur. Meselâ, dillerde bir saray konuşması vardır. Saray konuşması her dilde en kibar, en soylu konuşmadır. Artık türlü türlü tantanalı kelimelerle konuşulur. Ekselânsları denilir, haşmetli denilir. Çünkü karşısındaki çok muhterem, çok saygın bir kimse vardır. Onun için saraylarda vezirlere, meliklere, hükümdarlara nasıl hitab edeceklerini, hangi kelimelerini seçeceklerini şaşırırlar.

Zenginlere, mevki makam sahibi olan kimselere, “Sayın genel müdürüm!.. Sayın bakanım!” diye saygılı ifadeler kullanırlar. Hattâ bazısını biz yadırgarız da, “Bu kadar da olmaz, dalkavukluk yapıyor, aşırı oldu.” filân deriz. Ama aşırı olmayan bir nezaketi herkes, saygı duyduğu makam sahibine karşı ciddî ciddî kullanır.

Makamların en yükseği Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin makamıdır. Kul da onun kulu olduğu için, onun yarattığı bir kul olduğundan, onu o rızıklandırdığı için, o beslediği için, o yaşattığı için; tabii ona bütün saygısıyla kulluk etmesi lâzım! En güzel sözlerle onu zikretmesi lâzım!..

Allah dediğimiz zaman, “*celle celâluhû*” diyoruz, “*celle ve a’lâ*” diyoruz, “*celle şânühû*” diyoruz, “*teâlâ şânühû*” diyoruz, “*azze ve*

celle” diyoruz. Çeşit çeşit saygı cümleleriyle, isminin, mübârek ism-i celâlinin arkasından saygımızı ifade etmeye çalışıyoruz.

Tabii bu saygıyı ne kadar yapabilirsek, o kadar yapmamız lâzım, yapabildiğimizce yapmamız lâzım, tâkatimizin nisbetinde yapmamız lâzım!... Peygamber Efendimiz’in mübarek bir sözü var:²

لَا أُحْصِي ثَنَاءً عَلَيْكَ أَنْتَ كَمَا أَثْنَيْتَ عَلَيَّ نَفْسِكَ

(م. د. ت. ن. ه. حم. حب. ع. خز. عن عائشة؛ د. ت. ن. ه. حم. ك. ع. ش. عن علي)

² Müslim, *Sahîh*, c.I, s.352, no:486; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.I, s.232, no:879; Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.524, no:3493; Neseî, *Sünen*, c.II, s.222, no:1130; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1262, no:3841; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.58, no:24357; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.V, s.258, no:1932; İbn-i Huzeyme, *Müsned*, c.I, s.335, no:671; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VIII, s.48, no:4565; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.X, s.191, no:29750; Abdü'r-Rezzak, *Musanef*, c.II, s.156, no:2881; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.I, s.127, no:608; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.I, s.337; Tahâvî, *Şerhü'l-Maânî*, c.I, s.234, no:1304; Beyhakî, *Şuabü'l-Îmân*, c.III, s.385; Ebû Avâne, *Müsned*, c.I, s.490, no:1821; İshak ibn-i Râhaveyh, *Müsned*, c.II, s.75, no:544; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.II, s.155, no:1394; İmam Mâlik, *Muvatta'* (Rivâyet-i Muhammed), c.II, s.300, no:725; Hz. Aişe RA'dan.

Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.64, no:1427; Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.561, no:3566; Neseî, *Sünen*, c.III, s.248, no:1747; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.373, no:1179; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.96, no:751; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.449, no:1150; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.I, s.237, no:275; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.II, s.306, no:7016; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.42, no:4650; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.19, no:123; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.56, no:81; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.VIII, s.195, no:2681; Hz. Ali RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.183, no:3652 ve c.VIII, s.63, no:21885; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.VI, s.191, no:4994 ve c.XXXI, s.305, no:34273.

(*Lâ uhsî senâen aleyke*) “Sana gerektiği şekilde övgülerimi sayıp dökmeğe, dilimle ifade etmeğe tâkat getiremem yâ Rabbi! (*Ente kemâ esneyte alâ nefsike*) Sen ancak kendini nasıl vasfeylediyisen, öylesin! Beşer sözü seni tavsîfe yetmez yâ Rabbi!” diye ne kadar güzel ifadelerle bildirmiş. Bu hususta beşerin dilinin, sözlerinin, düşüncesinin tam yeterli olmayacağını ne güzel ifade etmiş Peygamber Efendimiz. Tabii öyle olmak lâzım!

Ama Ademoğlu, insan nesli, kendisine akıl verilmiş, iz’an verilmiş, tefekkür kabiliyeti verilmiş; Rabbine sövmeyi hiç yapmamalıydı. Hani bu diğer mahlûklar gibi değil ki; etrafımızdaki âciz, nâçiz, idraki, mantığı, akli, tefekkürü olmayan öteki varlıklar, hayvanlar gibi değil ki!.. Çok daha güzel kulluk etmesi lâzımdı ama, insanların bir kısmı boyuna posuna bakmadan, kendisinin kulluğunu düşünmeden, âcizliğini düşünmeden başına gelecek felâketleri, cezaları düşünmeden, Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne söğmeğe kalktı. Yakışık almazdı, yapmaması gerekirdi böyle bir şeyi...

Bazıları da yalancılıkla itham etti, “Doğru buyuruyorsun yâ Rabbi!” demedi. Ne kadar korkunç bir günah, ne kadar çirkin bir edepsizlik, kula hiç yakışmayan bir şey...

Böyle başlıyor şimdi Peygamber Efendimiz. Kul Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne böyle yapmış. Biz şimdi bunu duyunca tüylerimiz diken diken oluyor, ağzımız hayretle açılıyor, gözlerimiz fal taşı gibi açılıyor. “Allah Allah!.. Kim yapmış bunu, nasıl yapmış?

Allah'a sövülür mü, Allah'a yalan isnad edilir mi?.." deriz. Tabii, zâten hadis-i şerifin böyle başlaması, bu hayretin meydana gelmesi için, dikkatlerin toplanması için faydalı da oluyor.

وَأَمَّا شَتْمُهُ إِيَّايَ فَقَوْلُهُ إِنَّ لِي

وَلَدًا وَأَنَا اللَّهُ الْأَحَدُ الصَّمَدُ لَمْ أَلِدْ

وَلَمْ أُوَلَدْ وَلَمْ يَكُنْ لِي كُفُوًا أَحَدٌ

(*Ve emmâ şetmühû iyyâyê fekavlühû inne lî veleden*) "Bana sövmesi, benim bir oğlum olduğunu söylemesidir. Benim sanki bir oğlum varmış diye söylemesi, onun bana sövmesidir." diyor. Tamam, şimdi anladık; Allah'ın oğlu var demek, ona sövmek gibidir.

(*Ve ena'llàhu'l-ehadü's-samed*) "Ben bir tek olan, şeriki nazîri olmayan, bütün mahlûkatın rızkını, ihtiyacını karşılayan, kâdir-i mutlak olan Allah'ım. (*Lem elid, ve lem ûled*) Ne çocuk oldum, ne de ben bir baba tanrının oğluyum. Ne doğurdum, ne doğurdum. (*Ve lem yekün lî küfüven ehad*) Ne de bana ülühiyetimde veya herhangi bir sıfatımda denk bir varlık mevcut..."

Ben böyle iken bana, oğlu var diye yalan isnad ettiler. Bu büyük bir hakârettir." diyor Allah-u Teâlâ Hazretleri.

Onun için, aziz ve muhterem kardeşlerim; şimdi ben bu hadis-i şerifi, bütün hristiyanlar bilsinler diye, tebliğ olsun diye söylüyorum. Yâni “Allah’ın oğlu var!” demek az bir söz değil, çok büyük bir hakàret, çok korkunç bir hakàret... Allah-u Teâlâ Hazretleri bunu hiç affetmez! Allah-u Teâlâ Hazretleri, böyle bir edepsizliği söğmek olarak tavsif ediyor. Allah’ın oğlu olmaz!

Oğul nasıl oluyor, düşünelim: Bir delikanlı yetişiyor, bir kızcağız yetişiyor. Birisi boylu boslu bir yiğit delikanlı oluyor; ötekisi de servi boylu, nâzenin, gül yüzlü bir gelin oluyor. Düğün oluyor, evleniyorlar, gerdek oluyor, çocuk oluyor. Şimdi hâşâ sümme hâşâ, Allah-u Teâlâ Hazretleri alemleri yaratan Rabbü’l- âlemîn, Rabbimiz; böyle bir durum onun için bahis konusu olamaz. Bu çok ayıp, çok büyük bir yanlışlık...

إِنَّكُمْ لَتَقُولُونَ قَوْلًا عَظِيمًا

(السراء: ٤٠)

(*Inneküm letekûlûne kavlen azîmâ*) “Ey böyle söyleyenler, siz korkunç bir söz söylüyorsunuz! Çok muazzam tehlikeli bir laf ediyorsunuz. Böyle bir şey denir mi?..” (İsrâ, 17/40)

Allah-u Teâlâ Hazretleri ehaddir, yâni biriciktir. Hiç bir şeye benzemeyen biriciktir. Eşi benzeri olmayan biriciktir. Kâinâttaki her varlığın varlığı ondandır, ihtiyaçlarının karşılanması da ondandır. Her şeyi yöneten, her şeyi yaşatan, olduran, yok eden, var eden hep Allah’tır. Kâinatın yüce yaratanını, alemlerin Rabbini bilmesi lâzım insanın...

Rabbü'l-âlemîn, ne kadar alem varsa bütün o alemlerin sahibi, maliki, yöneticisi ve geliştiricisi, oluşturucusu, bir halden bir hale getiren, doğduran, yaşatan, öldüren, var eden, yok eden, büyüten, ihtiyarlatan; ağaçları çıplak iken baharda tomurcuklandırıp yapraklandırın, yaprakları çiçeklendiren, arasında güzel çiçeklerle bezeyen, ağacı gelin gibi donatan; çiçeklerden meyva, meyvalardan tad hasıl eden; ondan sonra da ağaçları kurutan, meyvaları düşüren... her şeyi yapan, eden Allah-u Teâlâ Hazretleridir.

Biricik Allah... Bütün mahlûkatın, “Aman yâ Rabbi!” dediği zaman el açtığı dergâhın sahibi; izzet, azamet, celâl, kemâl ve cemâl sahibi; her türlü güzelliğin hâlikı, her türlü kemâlatın, olgunlukların, tamlığın sahibi olan Allah... Bunu anlamayıp, “Oğlu var...” demek olur mu?.. Oğlu nasıl olsun, hâşâ sümme hâşâ!.. Ne demek yâni oğlu olmak, insana mı benziyor Allah-u Teâlâ Hazretleri?.. Böyle bir şey bahis konusu değil! İşte bu bir söğmedir.

O halde insanoğlunun ne yapması lâzım?.. Bu yanlışlığı bırakması lâzım!..

“—Efendim, bu yanlışlığı kim çıkartmış?.. Hristiyanlar şimdi Hazret-i İsâ'ya Allah'ın oğlu diyorlar ama, acaba Hazret-i İsâ mı söyledi?..”

“—Hayır! Hazret-i İsâ da onlara böyle bir şey söylemedi. Kur'an-ı Kerim'den bunu kesin olarak biliyoruz. *Bi'smi'llâhi'rrahmâni'r-rahîm*:

وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ أَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ
اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالَ سُبْحَانَكَ
مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ إِنْ كُنْتُ
قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعَلَّمَ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي
نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ

(المائدة: ١١٦)

(*Ve iz kàle'llàhu yâ îse'bne meryem*) Allah-u Teâlâ Hazretleri, Hazret-i İsâya: “Ey Meryem oğlu İsa! (*E ente kulte li'nnâsi'ttehezûnî ve ümmiye ilâheyni min dûni'llâh*) İnsanlara, ‘Beni ve anamı, Allah’tan başka iki tanrı edinin!’ diye sen mi dedin?” diye sorduğu zaman, o dedi ki:

(*Sübhâneke mâ yekûnü lî en eküle mâ leyse lî bi-hakkın*) “Hâşâ! Seni tenzih ederim; hak olmayan şeyi söylemek bana yakışmaz. (*İn küntü kultühû fekad alimtehû*) Eğer ben bunları söyleseydim, sen zâten bilirdin. (*Ta'lemü mâ fî nefsi*) Sen benim içimdekini bilirsin, (*ve lâ a'lemü mâ fî nefsike*) halbuki ben senin zâtında olanı bilmem. (*Inneke ente allâmü'l-guyûb*) Gizlilikleri eksiksiz bilen yalnızca sensin!”

مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي

بِهِ أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ

(المائدة: ١١٧)

(*Mâ kultü lehüm illâ mâ emertenî bihî*) “Yâ Rabbi, ben senin kullarına, sen bana ne emrettiysen onu söyledim: (*Eni’budu’llâhe rabbî ve rabbeküm*) ‘Benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah’a kulluk edin!’ dedim.” (Mâide, 5/117) dediğini Kur’an-ı Kerim beyan ediyor.

O halde hristiyanlar, İsevîler nasıl oluyor da Hazret-i İsâ AS’ın demediği, denilmesine razı olmadığı bir sözü söylüyorlar. Çok korkunç bir şey, çok ayıp bir şey, çok yanlış bir şey!.. Yirminci

Yüzyıl’da hiç olmayacak bir şey, Amerika’ya, Avrupa’ya hiç yakışmayan bir şey!..

Niçin yakışmıyor?.. Çünkü bunlar okuyan, dünyayı gezen, her medeniyeti, her milleti inceleyen gelişmiş ülkeler.. Bunlar müslümanları biliyorlar, bilmiyor değiller. Müslümanların hangi inançta olduğunu biliyorlar. Hinduların, Brahmanların, Konfüçyanistlerin, Çinlilerin, Japonların, Hintlilerin neye taptığını biliyorlar. Afrikalıların totemlerini biliyorlar. Müslümanların da Rabbü’l-âlemîn’e, alemleri yaratan yüce Allah’a taptığını biliyorlar.

O halde, niye herkes Kur’an-ı Kerim’de bildiren bu evlât edinme, Allah’ın oğlu olma meselesinin, hristiyanlığın aslında olmadığını da biliyorlar. Hem de hristiyanlığın içinde de *uniterian* diye, tevhidciler diye, Allah’ın birliğine inanan mezheb olduğunu da biliyorlar. Niye bu şeyi devam ettiriyorlar?..

İşte milattan sonra birinci asırda, ikinci asırda, üçüncü asırda, dördüncü asırda ortaya atılmış birtakım fikirleri, tarihî, büyük, korkunç yanlışlıkları; yâni Allah'a söğme, küfür, edepsizce küfür sayılan sözleri an'anevî olarak devam ettiriyorlar.

Canım işte kendi dininizin içindeki uniterianların sözüne kulak ver!.. İncil'in aslında bunların olmadığını söyleyen insanların sözünü araştır!.. Bazı İnciller var, bu teslisi kabul etmiyor, triniteyi kabul etmiyor; onları incele!.. Barnaba İncili var... Lût Gölü kenarındaki mağaralarda bulunmuş, bozulmamış eski hristiyan metinleri var, bunlar müzelerde... Bunları incele, bu yanlışlığı bırak!..

Artık bu söğmeyi, saymayı, küfrü, bu korkunç cürmü, bırakması lâzım! Bırakmıyor. Bırakmazsa ne olur?.. Allah-u Teâlâ Hazretleri bunu kendisine hakaret sayar, küfür sayar; o zaman bütün yaptığı ibadetler boşa gider.

Ben şimdi Amerika'yı geziyorum: Her iki adımda bir kilise var. Hakîkaten bunlar dindar yaşamışlar, din toplumlarının merkezi olmuş. Avrupa'da da onu gördüm, Almanya'da da öyleydi; eski konuşmalarımda onları da söyledim.

Gerçekten dindarâne yaşamışlar, bizim gibi değil, bizden daha dindarlar.

Bizim Türkiye'de aydın tanınan insanlar, batıyı tanımamış. Ben şimdi içlerinde böyle yaşadıkça, sizin nâmınıza vekâleten inceledikçe, çok açık olarak görüyorum, bunlar çok dindar yaşamışlar.

Bunların köylerinin, çiftliklerinin ortasında kilise var, papaz toplumlarının hakimi... Her şeyleri dînî esaslara göre...

Hattâ Amerika'daki yerleşme yerlerinin isimlerine bakıyorum, çoğu İncil'den alınma... Bayağı dînî hayatı yaşamışlar. Hele bu kıt'aya gelince, papalığın baskısı filân da olmamış, Avrupa'daki Katoliklerin, Ortodoksların, Luteryanların, Kalvenistlerin çeşitli kavgaları, katliamları olmamış, burada hür yaşamışlar. Bir de kimse kimsenin inancına saldırmasın, katliam olmasın diye, lâiklik dedikleri bir şey koymuşlar: Herkes karşısındakinin inancına karşı sabırlı olacak, mütehammil olacak. Evet kendi inancını anlatmağa çalışabilir ama, ötekini yok etmek, baltayı, silahı alıp karşı tarafı imhâ etmek, katliam etmek yok, kimseye saldırmak yok... Anlatarak bu iş olabilir diye düşünmüşler. Lâiklik bu...

Türkiye'de şimdi ben bakıyorum, lâikliği batının anladığı şekilde hiç anlayamamış bizim ilericiler... Bizim ilericiler gericilerden de çok gerici, isnat ettikleri yobazlardan da çok yobaz... Söyledikleri devrimcilikten çok çok geride, elli yıl, yetmiş yıl, yüz yıl geride yaşıyorlar. "Hiç bunlar Amerika'yı görmedi mi, hiç bunlar Avrupa'yı görmedi mi; buradaki bu fikirleri izlemedi mi, bu toplumları incelememi mi?" diye ben hayretler içinde kalıyorum.

Tamam, bunlar bu inançlarına göre yaşamışlar da, yanlış yaşamışlar. Yanlış inançlara saplanmışlar. Her kilisenin duvarında çarmıha

gerilmiş, öldürülmüş bir insan heykeli... Veyahut Meryem Validemiz'in timsâli, kucağında bir küçük bebek... filân. Böyle ama, yanlış, Allah buna razı olmuyor.

Allah'ın razı olmadığını İslâm dini belirtmiş. Peygamber SAS Efendimiz Hazret-i İsâ'dan sonra gelen, Hazret-i İsâ'yı seven, onunla kardeş olan bir peygamber olarak, hristiyanların Hazret-i İsâ'dan sonra düştüğü yanlışlığı düzeltmek için, Kur'an-ı Kerim belirtmiş. Hattâ Kur'an-ı Kerim biz müslümanlara tavsiye buyuruyor:

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا
وَبَيْنَكُمْ إِلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا
يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ

(ل عمران: ٦٤)

(*Kul yâ ehle'l-kitâbi teâlev ilâ kelimetin sevâin beynenâ ve beyneküm ellâ na'büde illa'llâhe ve lâ nüşrike bihî şey'en velâ yettahize ba'dunâ ba'dan erbâben min dûni'llâh*) "Gidin o hristiyanlara söyleyin, deyin ki onlara: 'Bakın, bizim dinlerimizin menşei aynı... Allah Peygamber göndermiş, bize kendi inancını anlatmış, aramızdaki bu müşterek inanca siz de dönün! Yanlış yere sapmışsınız, o yanlışlıktan geriye dönün! Allah'tan gayriye tapınmayalım, gelin Allah'a ibadet etmekte, kulluk etmekte birleşelim!.. Allah'tan gayrı, aramızdan bizim gibi bir beşer olan kişiyi, yâni Hazret-i İsâ'yı ve annesini put edinmeyelim, rab edinmeyelim,

ona tapınmayalım!” (Âl-i İmran, 3/64) diye teklif etmemizi Kur’an-ı Kerim bize emrediyor.

Ben şimdi düşünüyorum, Kur’an-ı Kerim’in bu hristiyanlara yönelik tavsiyelerini ve onlara davetlerini İngilizce bir kitap haline getirip basmak lâzım ki, bu Amerikalılar anlar, anlayabilir. Hattâ bunların dergilerinde, gazetelerinde yayınlarsak, bir çok kimse, “Evet, doğru söylüyorsun!” diyecektir.

Biz Avustralya’da iken, kırsal bir alanda, bir deniz kenarında, kumsalın üstünde cemaatle namaz kılıyorduk. Ezan okuduk, saf bağladık, sarıklarımızla, cübbelerimizle, cemaatle namazımızı kıldık. Avustralya’da, geçtiğimiz senelerde...

Adamın birisi geldi, biz namaz kılarken bizi seyre daldı.

Namaz bittikten sonra:

“—Siz neredensiniz?” diye sordu.

“—Biz Türkiye’deniz.” filân dedik.

Kendisi Alman kökenli imiş, Avustralya’ya yerleşmiş, ihtiyar bir kimse... Dedi ki:

“—Siz haklısınız, sizin dininiz doğru!” dedi.

Biz bir şey demedik kendisine ama, bizim namazımızı hayran hayran seyretti, ondan sonra, “Siz haklısınız.” dedi.

Demek ki anlayabilirler, o halde bize de anlatmak vazifesi düşüyor. Ben biraz Amerika'yı ihmal ettiğimiz kanaatindeyim. Tabii biz ihmal etmedik, bizden önceki nesiller ihmal etti. Belki cumhuriyet devletinin ilk başında ihmal oldu, belki ondan önce Osmanlı devletinde ihmaller oldu. Amerika ihmal edilecek bir ülke değil, Amerika ile ilgilenmemiz lâzım!..

Güzel bir ülke, gerçekler anlatıldığı zaman, kabul edilebiliyor. Onun için bu hadis-i şerifi seçtim ben. Hadis-i şerifin yarısı bu... Yâni, "Allah birdir, şeriki nazîri yoktur. Ne evlât edinmiştir, ne de kendisi bir tanrının oğludur. Tektir, onun hiç eşi, benzeri yoktur. Böyle olduğu halde, 'Allah oğul edindi' derse bir insan, Allah'a hakaret etmiş olur, çok büyük bir cürüm işlemiş olur, söğmüştür olur." diye hadis-i şeriften anlıyoruz.

Tabii bunu, ben Türkçe konuştuğum için Türk kardeşlerim biliyorlar. Başkalarına anlatsınlar. Ben de inşaallah, bu konuşma yazıya geçer, İngilizce'ye çevrilirse, burada neşredilirse, belki bir vazife yapmış olurum. Peygamber Efendimiz'in bir sözünü Amerikalı Benî Âdem kardeşlerimize, Hazret-i Adem'den hemcinsimiz olan insanlara söylemiş olurum.

c. Ademoğlu'nun Allah'a Yalan İsnad Etmesi

Şimdi aynı hadis-i şerifin ikinci bölümünü devam ettirelim: Ademoğlu'nun Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne şetmetmesi, onun oğlu var demesi, Allah'a oğul isnad etmesi, "Hazret-i

İsâ Allah'ın oğludur.” demesi. Bir de Ademoğlu Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne yalan isnad ediyor, ona yalan söylüyorsun demiş oluyor. Bu nedir?..

وَأَمَّا تَكْذِيبُهُ إِيَّايَ فَقَوْلُهُ لَيْسَ يُعِيدَنِي كَمَا

بَدَأَنِي وَ لَيْسَ أَوَّلُ الْخَلْقِ بِأَهْوَنَ عَلَيَّ مِنْ إِعَادَتِهِ

(*Ve emmâ tekzîbühû iyyâyê*) “Ademoğlu'nun bana yalan söylüyorsun demesi, yalan isnad etmesi, (*fekavlühû*) onun şu sözüdür: (*Leyse yuîdenî kemâ bedeenî*) ‘Beni yarattığı gibi, tekrar

öldükten sonra beni diriltemez!’ demesi, bu da beni yalanlamasıdır. Çünkü ben, ‘*Ba’sü ba’de’l-mevt* olacak!’ diyorum, bildiriyorum; o da ‘Öldükten sonra ikinci bir hayat yok!’ diyor. Beni yalanlaması sayılır bu da...”

(*Ve leyse evvelü’l-halkı bi-ehvene aleyye min iâdetihî.*) “Yaratılmışların öldükten sonra tekrar diriltilmesi, benim için yaratılışın ilk başlangıcından daha zor değildir. ‘Evveli kolaydı da, bu öldükten sonra diriltmek zordur.’ gibi bir düşünce yanlıştır. Hiç birisi benim için zor değildir. Ben kullarımı öldükten sonra diriltmeye de kâdirim. Öldükten sonra dirilmek haktır.”

Bazı insanlar bunu inkâr ediyor. Bu da nedir?. “Yâ Rabbi, sen öldükten sonra kullarımı dirilteceğim diyorsun ama, bu yalan, böyle şey olmaz; öldükten sonra dirilme olmaz!” demesi, Allah’a yalan isnad etmek demektir. Bu da Ademoğlu'nun çok büyük bir suçudur, çok büyük bir cürmüdür.

Yâni sevgili dinleyiciler, Allah-u Teâlâ Hazretleri ahirette, bu dünyada ölen, kabre gömülen, yok olan insanları tekrar diriltecek. Bunu inkâr edenler, münkirler, müşrikler, kâfirler, Allah'ı yalanlamış oluyorlar; yalan isnad etmiş oluyorlar, yalan söylüyorsun demiş oluyorlar ki, bu da çok büyük bir cürüm...

Onun için kâfirlerin suçları, edepsizlikleri çok büyük olduğundan, çok büyük cezalara çarptırılacaklar. Halbuki, Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne zor değil... Bir kişinin tekrar diriltilmesi ile, milyarca kişinin tekrar diriltilmesi arasında bir fark yok, bir zorluk yok!.. Bir insanın yaratılması ile, kâinatın yaratılması arasında bir fark yok... Allah-u Teâlâ Hazretleri öyle kâdir-i mutlaktır ki, bizim gözümüzde büyüttüğümüz her şey, onun için gayet kolayca olur. Nasıl olur?.. Yâsin Sûresi'nin son sayfasındaki ayet-i kerimeyi hatırlayın:

إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

(يس: ٨٢)

(*Innemâ emruhû izâ erâde şey'en en yekûle lehû kün feyekûn.*) “Allah-u Teâlâ Hazretleri bir şeyin olmasını istediği zaman, o işin olmasını emreder, ol der, olur.” (Yâsin, 36/82)

Tabii, Allah'ın kudreti sonsuz olduğundan, —*amennâ vesaddaknâ*— biz biliyoruz ki bu eşsiz kâinatı, bu yüce kâinatı, bu yıldızları, bildiğimiz, bilmediğimiz, görünen, görünmeyen alemleri; gözümüzün göremeyeceği kadar küçük mikro kozmos atom alemlerini, toprağın altını,

denizlerin derinliklerini, fezâları, fezâlardaki varlıkları, yaratıkları, maddeleri, şekilleri... hepsini yaratan kâdir-i mutlak Allah-u Teâlâ Hazretleri her şeye kâdirdir, yaratmada bir zorluk yoktur, yaratır.

İnkâr eden, “Yok canım, öldükten sonra dirilmek yok! İşte insan bu dünya hayatında ne kadar yaşarsa yaşıyor, ondan sonra ihtiyarladı, öldü mü, toprak olup gidecek. Toprak olduktan sonra onu kim diriltebilir?” diyebilir.

Almış eline kâfir, eski bir çürümüş kemiği... Parmakları arasında ezmiş, ufalamış. Ondan sonra Peygamber Efendimiz’in karşısına küstah bir şekilde dikilmiş:

“—Yâni bu kum haline gelmiş, ufalanmış kemiği kim diriltir?” diye sormuş.

قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ

(يس:٧٩)

(*Kul yuhyîhe’llezî enşeehâ evvele merreh*) “Ey Rasûlüm, o edepsiz kâfire söyle, o müşrike, o azılı terbiyesize söyle; onu ilk yaratan yine tekrar yaratacak!” (Yâsin, 36/79) diye Yâsin Sûresi’nde bildiriliyor.

Tabii yaratacağı zaman görecekler. Ahiret olduğu zaman:

أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا

(الحقاف:٣٤)

(*E leyse hâzâ bi'l-hak?*) “Ahiret hayatı hak mıymış, gerçekten oldu mu?..” diyecek Allah onlara... (*Kâlû belâ ve rabbinâ*) “Rabbimize and olsun ki, evet, gerçekmiş. Tamam, şimdi anladık, gördük!” (*Ahkâf, 46/34*) diyecekler ama, o zaman iş işten geçmiş olacak.

Allah-u Teâlâ Hazretleri, neden olmadan önce haber veriyor insanlara ahiretin olacağını?.. Rahmetinden, lütfundan,

kereminden... Yâni ayağını denk alsın, günah işlemesin, cürüm işlemesin, suç işlemesin, yanlış yollara sapmasın; Allah'ın sevdiği kul olarak yaşasın, sevdiği yollarda yürüsün, yasaklardan kaçınınsın, haramları terk etsin, günahları bıraksın, sevaplı işler işlesin; ömrünü hayırlı, faydalı, iyi bir insan olarak geçirsün diye bunu önceden bildiriyor.

Önceden bildirmeyip de, birden öldürüp, sonra birden diriltseydi, o da olurdu. Rabbimize kim hesap soracaktı.

لَا يُسْأَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْأَلُونَ

(الأنبياء: ٢٣)

(*Lâ yüs'elü ammâ yef'alü ve hüm yüs'elûn*)
[Allah, yaptığından sorumlu tutulamaz; onlar ise sorguya çekileceklerdir.] (*Enbiyâ, 21/23*)

İnsanlar sorgu suale tâbî ama, Allah'a kimse sorgu sual soramaz ki! “Öyle murad ettim, öyle yaptım.” derdi. Öldükten sonra insanlar bir de bakarlardı ki, diriltilmişler, Allah sorgu sual ediyor:

“—Dünyada niye bunu böyle yaptın, niye bunu böyle yaptın?..”

Hani gizli kamera ile insanların takib edildiği gibi, böyle de olabilirdi. Ama Allah CC, Erhamü’r-râhimîn olduğu için, ahireti bildiriyor insanlara:

“—Cennet var, cehennem var, azab var, hesap var... Hesabının iyi çıkması için ayağın denkle, kendine dikkat et, günah işleme, haram yeme!” diye Allah dünyada iken bildiriyor.

Yüz yirmi dört bin peygamber göndermiş; sayısını Allah bilir, hadis-i şeriflerde böyle bir rakam var... Her beldeye bir peygamber göndermiş, her insana duyurmuş. Peygamber Efendimiz ahir zaman peygamberi ama, şimdi belki bana da böyle Amerika’dan bu vaazı verdirten, hiç şüphe yok ki Allah-u Teâlâ Hazretleri... Cümle cihan halkı bunu duyuyor. Bunlar teyplere yazılıyor, teyplerden kâğıtlara geçiyor. Kâğıtlardan tercümesi oluyor, sonunda herkes duyuyor. Duyuruyor Allah CC...

O halde olacak... Tabii istikbale ait bir şeyin olup olmaması hususunda insanlar tereddüt ederler. Acaba yarın yağmur yağacak mı, yağmayacak mı?.. Acaba on sene sonra şu olacak mı, bu olacak mı?.. Tahmin yürütür, kabul eder veya etmez ama, kesin bir karar veremez insanoğlu... Fakat, Allah-u Teâlâ Hazretleri buyuruyor ki:

“—Ahiret olacak! Bu dünya hayatından sonra ahiret olacak, öldükten sonra insanlar dirilecekler!”

İslâm inancının en önemli bölümü ahiret inancıdır. Öldükten sonra dirileceğiz. Onun için ölümden korkmuyoruz, şehid olmaya can atıyoruz.

Biz el-hamdü lillâh müslümanlar olarak bozulmamış, tahrif edilmemiş kitâb-ı ilâhî Kur'an-ı Kerim'in bildirdiği, ahir zaman peygamberi Muhammed-i Mustafâ SAS'in bildirdiği bu gerçeği, çok iyi anlamış bulunuyoruz. Amentümüzde (*Ve'l-yevmi'l-âhiri*) diye ahirete inancı beyan ediyoruz. (*Ve'l-ba'sü ba'de'l-mevti hakkun*) “Öldükten sonra dirilmek haktır.” diyoruz.

Bunun gereği nedir?.. Akıllıca, mantıklıca bunun gereği nedir?.. Öldükten sonra dirilmek hak olduğuna göre, mahkeme-i kübrâ, hesap, mîzan olduğuna göre; sırat, cennet, cehennem olduğuna göre, mahkemede suçlu düşmeyecek şekilde yaşamak esastır. Cenneti kazanacak işler yapmak esastır. Cehenneme düşmeyecek işleri yapmak esastır.

İşte bunları yapmak lâzım, aziz ve sevgili kardeşlerim!.. Hem müslüman kardeşlerime sesleniyorum, hem de dünyadaki bütün Adem AS'dan kardeşimiz olan insan cinsine sesleniyorum. Böyle hareket etmek lâzım!..

Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne hamd ü senâlar olsun ki bizi doğru inanç, rızasına uygun hakîkî din olan İslâm'a mensub kıldı. Hangi diyarda olursak olalım, –Avrupa'da, Amerika'da, Avustralya'da veyahut Afrika'da– hangi diyarda yaşarsak yaşayalım, Allah bizi bu iman üzere

yaşamaya, ibadetlerimizi yapmaya muvaffak eylesin... Müslüman olarak yaşatsın, hayırlı uzun ömürler versin... Huzuruna sevdiği, razı olduğu kullar olarak varmamızı ihsân eylesin...

Aziz ve sevgili Akra dinleyicileri! Müslüman olduğunuza çok hamd ü senâlar edin!.. “Bize İslâm’ı öğrettiler, bizi müslüman olarak yetiştirdiler.” diye dedelerimize çok dualar edin!.. Dinimizin esaslarına sımsıkı sarılın, çünkü Allah’ın rızasını, sevgisini kazanmak, dünyada, ahirette mutlu ve bahtiyar olmak ancak o şekilde olabilir.

Dünyanın neresinde olursanız olun, Allah’a iyi kulluk etmeye çalışın! Dünya hayatı fanidir. Bir gün gidip Cenâb-ı Mevlâmızın huzurunda duracağız. Hesap vereceğiz, mahkeme-i kübrâ olacak, sevaplar günahlar tartılacak.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi çok güzel yaşayanlardan, hattâ hesaba tâbî olmadan, bigayri hisâb bahtiyar kullar olarak, yüksek kullar olarak, doğrudan doğruya cennete girenlerden eylesin...

Allah-u Teâlâ Hazretleri cümle geçmişlerimize rahmet eylesin... Sizlere ömür versin... Evlatlarınızı iyi kullar olarak yetiştirmenizi, tam müslüman olarak yetiştirmenizi nasib eylesin... Aman evlâtlarınızı İslâm’dan kopuk yetiştirmeyin!.. Aman evlâtlarınızın iyi müslüman olmasına çok dikkat edin!.. Çünkü onların sorumluluğu size yüklenir. Onları iyi müslüman olarak yetiştirirseniz, sevabı size gelir.

Allah-u Teâlâ Hazretleri evlâtlarımızı da imandan sonra küfre düşürmesin, şeytanın yollarına saptırmasın... Gaflete, dalâlete, cehâlete düşürmesin... Sevdiklerimizle beraber iki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin...

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû, aziz ve sevgili Akra dinleyicileri!..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

10. 10. 1997 - AMERİKA

[Bütün CUMA SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü